

Omalaatuinen keksijä Into Orjantappura oli verstaassaan pitkään miettinyt eri liikkumismuotoja ja keksinyt jousella varustetun kepin, jolla pystyi hyppäämään ainakin puolentoistametrin korkeuteen. Jousen hän oli hankkinut paikalliselta metallitehtaalta ja sijoittanut kaksi putkea sen sisään. Työtä oli paljon. Lopulta, hitsattuaan kaksi jalan ja kädensijaa keppiin niin sillä oli jo mahdollista pomppia. Hän oli tehnyt tusinan verran prototyyppejä, joilla paikalliset lapset olivat jo pitkään leikkineet, mutta myöhemmin hän oli kehittänyt mielessään seuraavan mallin. Sellaisen, jolle hän omistautui täysin ja josta tuli hänelle pakkomielle. Hän rakensi tuotostaan pitkään ja hartaasti ja koristeli sen niin hienosti, että kylän väkikin oikein ihmetteli miten sellainen erikoismiehen maineessa ollut oli saanut sellaisen aikaan. Yhtenä yksityiskohtana hän oli asentanut siihen viisinumeroisen askelmittarin, jolla oli mahdollista seurata kuinka monta hyppyä kepillä oli otettu. Ihmetystä herätti myös se, ettei hän antanut kenenkään kylän asukkaan kokeilla keppiä, vaan pomppi sillä vain itse. Yleensä kerran kuussa ja hirveässä humalassa. Kylä oli jo tottunut katukuvassa esiintyviin hyppykeppeihin eikä pitänyt ollenkaan outona, että aikuinen mies pomppi rakentamallaan laitteella. Muista poiketen tämä keppi oli tukevaa tekoa. Paljon suurempi, kuin ne aikaisemmat jotka hän oli lahjoittanut kylän lapsille. Yhtenä kauniina kesäpäivänä Orjantappura lähti pomppimaan kepillään ympäri kaupunkia leveä hymy kasvoillaan. Sitten kuului laukaus ja Into tippui kepillään maahan lähestulkoon ilman päättä. Hän oli testamentannut pojalleen kaiken omaisuutensa. Vanhan torpan, verstaan, ja suuren määrän henkilökohtaisia muistiinpanojaan. Onni ei ollut pitänyt isäänsä Intoon vuosiin yhteyttä mutta palasi entiseen kotikaupunkiinsa järjestämään Inton hautajaiset. Perunkirjoituksen ja perinnön haltuunoton jälkeen hän alkoi tutkia isänsä jättämää omaisuutta. Torppaa oli turha alkaa kunnostamaan ja verstaassa oli sellainen sekamelska, että sen järjestelemiseen menisi viikkoja. Kun hän löysi isänsä toimistosta muistiinpanot hän pani merkille kassakaapin. Uteliaana hän meni kokeilemaan kahvaa ja hänen yllätyksekseen se oli auki. Avattuaan kaapin hän löysi kansioita. Lisää muistiinpanoja. Hän laittoi kassakaapissa olleet muistiinpanot laukkuunsa ja lähti ajamaan takaisin kotiin. Hän mietti isänsä itsemurhaa, joka oli vuosien suunnittelun tulos ja tyyliltään ainutlaatuinen. Toivo ei ollut koskaan tuntenut isäänsä, eikä äitikään ollut hänestä juuri mitään maininnut. Sellainen kuitenkin oli oltava olemassa, hän ajatteli mutta ei kuitenkaan koskaan ollut kiinnostunut hänestä ennen, kuin hän täytti kahdeksantoista. Silloin kylän pitäjän pastori pyysi tapaamista. Siellä hän sai tietää, että isä oli kirjoittanut hänelle testamentin. Se oli silkkivuorisessa sikarilaatikossa taitettuna ruskeaan kirjekuoreen. Laatikossa oli myös ruostunut avain. Pastori huomasi Toivon hämmennyksen ja kysyi voisiko hän lukea testamentin hänelle. Hän myöntyi ja kuunteli hartaasti kun pastori alkoi lukea. Lyhyen testamentin luettuaan hän pyysi Toivon kirkon kellariin jossa hän osoitti pölyttynyttä, suurta kirstua ja sanoi sen olevan kaikki mitä hänen isänsä oli pojalleen jättänyt. Se ei ollut kovin painava joten Toivo jaksoi raahata sen yksin kotiin. Kirstun vaivalloisesti auki saatuaan Toivo löysi arkusta kangaskääreen ja kirjan jonka kannessa luki isolla MANUAALI. Hän otti kirjan ja avasi kääreen. Sieltä paljastui erikoinen hyppykeppi ja pussillinen haulikon panoksia.